

Gewassen van onreinheid

Ds. J. IJsselstein - Zacharia 13:1

Liturgie:

Psalm 132:5,9

Lezen Zacharia 12 – 13:1

Psalm 48:4,5,6

Psalm 84:3

Psalm 36:3

Gemeente, de tekst voor de preek van vanmorgen kunt u vinden in de profetie van Zacharia, het 13^e hoofdstuk, daarvan het 1^e vers. Zacharia 13:1, waar we het Woord van God als volgt lezen:

Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinigheid.

Het thema voor de preek van vanmorgen is: **Gewassen van onreinheid**

Er zijn twee aandachtspunten. We letten in de eerste plaats samen op *stromende tranen*, en daarna in de tweede plaats op *levend water*.

Dus: gewassen van onreinheid

1. Stromende tranen

2. Levend water

Gemeente, Zacharia 12 gaat over de redding van de stad Jeruzalem. Maar als we het hebben over Jeruzalem, over *welk* Jeruzalem hebben we het dan?

Dan hebben we het in de eerste plaats over het *aardse* Jeruzalem, over de stad Gods.

Want de beloften van God, zo laat Paulus zien in de Romeinenbrief, zijn ook voor het volk van Israël en de stad Jeruzalem onberouwelijk (Romeinen 9-11).

Maar diezelfde Paulus spreekt in Galaten 4 ook over een *geestelijk* Jeruzalem, over het Jeruzalem dat boven is (Galaten 4:26). En in Openbaring 21 spreekt de apostel Johannes ook over een *hemels* Jeruzalem (Openbaring 21:2,10).

Wat is nu de kern, van wat heet ‘Jeruzalem’? Wat maakt Jeruzalem tot Jeruzalem?

Dat *de Heere daar woont*. De Heere woont in Jeruzalem, te midden van Zijn volk.

In het aardse Jeruzalem, tussen het overblijfsel van Zijn oude verbondsvolk.

In het geestelijk Jeruzalem te midden van Zijn gemeente, te midden van Zijn Kerk, ik bedoel: te midden van Zijn verkoren Kerk, die gekocht is met de prijs van Christus’ bloed.

Ik denk aan de troostvolle woorden van Psalm 132: *Want de HEERE heeft Sion verkoren, Hij heeft het begeerd tot Zijn woonplaats, zeggende: Dit is Mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd.* (Psalm 132:13-14).

Jeruzalem is dus de plaats waar de Heere woont.

Nu kunnen we naar de *buitenkant* van Jeruzalem kijken: naar de buitenkant van de stad

Jeruzalem, naar de buitenkant van de gemeente, naar de buitenkant van Gods Kerk, van Gods kinderen.

Maar we kunnen ook kijken naar wat zich *binnen* de muren van de stad, naar wat zich binnen de gemeente, naar wat zich binnen de harten van de mensen afspeelt.

Die beide dingen zien we namelijk in Zacharia 12 (en dat hoofdstuk loopt eigenlijk door tot het eerste vers van Zacharia 13), die beide dingen zien we namelijk in ons Schriftgedeelte gebeuren.

In Zacharia 12 zien we in eerste instantie de *buitenkant* van Jeruzalem. De stad Jeruzalem wordt bedreigd.

Dat gold toen, en dat geldt nog steeds. En dat geldt ook de geestelijke stad Jeruzalem, de kerk, de gemeente, de kring van de oprecht gelovigen (de Kerk met een grote K). Het geestelijke Jeruzalem wordt belaagd en bedreigd.

Maar, God houdt Zijn kerk in stand. De Heere gaat door van generatie op generatie, met Zijn Eigen werk. En, zo heeft de Heere Jezus Zelf gezegd: *De poorten van de hel dezelve nooit overweldigen* (Mattheüs 16:18).

Kijkt u maar in vers 2. Daar lezen we dat de vijanden bedweld worden, ze zullen uitgeput en krachteloos worden. In vers 3 lezen we dat de vijanden zich zullen vertillen aan die lastige steen, ze zullen erdoor verpletterd worden. In vers 4 lezen we dat de vijandelijke legers verblind zullen worden. In vers 6 dat de Heere kracht zal geven aan de leiders van Juda. Als vlammenwerpers zullen ze hun vijanden in brand steken.

En wie (zo lezen we in vers 8) zo klein is als de kleine David tegenover de grote Goliath, die zal toch door Gods bewaring staande blijven.

Dus, geliefde gemeente, vrees niet. God Zelf houdt Jeruzalem, Zijn gemeente, Zijn Kerk in stand. En de poorten van de hel zullen dezelve nooit overweldigen.

Want Sion is van God begeerd.

Zeker, aan de buitenkant wordt Jeruzalem bedreigd en bestookt door vijanden. Maar ze wordt tegelijkertijd altijd en blijvend door God Zelf beschermd en bewaard.

Maar, kijk eens naar vers 10... U ziet, u voelt, daar komt ineens een wending...

Daar gaat het niet meer over de *buitenkant* van de stad Jeruzalem, maar we lopen als het ware door de poort van de stad naar binnen. Vanaf vers 10 gaat het verder over het *binnenste* van de stad Jeruzalem, van de gemeente, van Gods Kerk.

We lezen in vers 10: *Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enige zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.*

Buiten de stad is Gods bescherming. Maar *binnenin* de stad? Wat doet de Heere daar? Hoe werkt de Heere daar?

Eén ding is op voorhand trouwens helder: de mensen *in* de stad zijn niet beter dan de mensen *buiten* de stad. Zij verdienen net als de anderen helemaal niets. Dat denken ze misschien wel, maar dat is niet zo.

Uit alles blijkt dat dat wat in de stad gebeurt, niet begint bij mensen, maar bij God. De Heere Zelf beloofd iets te zullen gaan doen: *Ik zal uitstorten de Geest der genade en der gebeden*. Zoals een bron zich uitstort op de velden (Psalm 119:86, ber.).

U voelt, het gaat niet druppelsgewijs, niet mondjesmaat, niet karig. Maar er wordt in overvloed en ruimhartig gegoten uit de hemel.

Als de Heilige Geest straks op de pinksterdag wordt *uitgestort* over de stad Jeruzalem, als de Heilige Geest straks gaat werken in het midden van de gemeente, (dichterbij) in ons eigen hart, dan komt Hij als *een stroom die uitgestort wordt*.

En u voelt: een stroom, die kan niemand tegenhouden. Een stromende rivier kan niemand tegenhouden. Het water stroomt en stroomt, en het gaat maar door. U kunt u verzetten, en u verzet zich, maar er komt een moment dat u uw verzet moet opgeven.

God begint Zijn werk (*Ik zal!*) in Jeruzalem, in de stad, in de gemeente, in harten vol zonde en schuld, met het uitstorten *van de Geest der genade en der gebeden*.

De Heilige Geest wordt genoemd de Geest *der genade*. Het is de Geest die leert smeken om genade: wees mij, Heere, de zondaar genadig. Het is de Geest die leert hopen op en die leert pleiten op genade. Het is de Geest die genade geeft, die genade leert kennen en die van genade leert leven.

De Heilige Geest wordt ook genoemd de Geest *der gebeden*. Hij is het die leert bidden. En Hij is het ook die Zelf antwoord geeft op dat bidden, zoals staat in Psalm 81: *Op uw noodgeschrei deed Ik grote wonderen* (Psalm 81:7, ber.)

God zendt op de pinksterdag een stroom van zegen uit de hemel. Maar dat doet Hij ook in de dagen na Pinksteren, dat wil zeggen in deze dagen.

Hoe bedreigd de stad, de kerk, de gemeente, hoe bedreigd Gods volk ook is, toch en juist dan zendt de Heere een stroom van zegen uit de hemel.

En dan? Wat *gebeurt* er dan? In de stad Jeruzalem, in de gemeente, in de harten van zondaars, in de harten en levens van Gods kinderen?

Het staat in vers 10: *Zij zullen Mij aanschouwen*. Dat wil zeggen: zij zullen Mij zien.

Dat is het eerste werk van God de Heilige Geest. Dat is altijd al zo geweest en dat is nog steeds zo. Zijn eerste werk is: *blinde ogen openen*. En zij zullen zien!

Mij, God! Zij zullen Mij zien.

En Hem, Christus! Zij zullen Hem zien, die zij doorstoken hebben.

Wanneer is dat gebeurd, jongens en meisjes? Wanneer is dat gebeurd, dat *doorsteken* van de Heere Jezus?

Dat is gebeurd op Golgotha. Als de Heere Jezus aan het kruis hangt en na Zijn diep en zwaar lijden de geest gegeven heeft, dan komt er een soldaat. En dan schrijft Johannes: *Eén der krijgsknechten* (één van de soldaten) *doorstak Zijn zijde met een speer, en terstond kwam er* (direct spatte en stroomde er) *bloed en water uit*.

En als de evangelist Johannes dat ziet, en als hij dat later opschrijft, dan wijst hij terug naar deze tekst in de profeet Zacharia: *Zij zullen zien, in Welke zij gestoken hebben* (Johannes 19:34, 37).

Ze zullen het *zien*! En zij zullen *over Hem rouwklagen*, als met de rouwklacht over een enige zoon. En zij zullen over Hem bitter kermen, gelijk men bitter kermt over een eerstgeborene.

Een stroom van zegen en genade, een stroom van Geesteswerk, ja, de Heilige Geest Zelf wordt uitgestort als een stroom, over het huis van David, over de stad Jeruzalem, over de gemeente, in harten van verloren zondaars...

En wat gebeurt er? *Een stroom van tranen!* Bittere tranen van berouw, als om het verlies van een enige zoon.

Misschien zijn er onder u, gemeente, die weten wat dat betekent. De bittere ervaring van het verlies van een kind, van een enig kind. Tranen, bitter kermen, dat wil zeggen heel hard huilen om het verlies van een eniggeboren zoon. Uw hoop stond op hem, hij droeg uw naam, hij zou uw bedrijf voortzetten, hij zou de familie in stand houden, en ineens..., was u hem kwijt. Uw hoop kwijt, uw alles kwijt.

Zo verging het de mannen op de pinksterdag, in geestelijke zin. Daar staan ze op de pinksterdag: mannen vol van zelfvertrouwen, vol van hun eigen gerechtigheid, vol van hoop op henzelf, goedgebouwde, ijverig en trots.

En de regen van de Geest gaat stromen uit de hemel.

En ze horen het Woord: u hebt Hem gekruisigd. U hebt Zijn kroon gevlochten en Zijn beker gevuld.

En het priemt diep in hun hart. Hun ogen gaan open. *Ze zien* wat ze gedaan hebben.

Dat ze met God gebroken hebben. *Ze zien* God in Zijn majesteit, in Zijn heiligheid en rechtvaardigheid: *ze zullen Mij zien*.

En ze zien dat ze Zijn enig geliefde Zoon doorstoken hebben.

En de stroom van die uitgestorte Geest werkt in hun harten *een stroom van tranen* op, een stroom van bitter klagen. Om zo veel zonden die Gods hoogheid schonden.

Ja, dat zeg ik nu, dat vertel ik nu over de inwoners van Jeruzalem.

Maar *kent u dat zelf ook* in de ervaring van uw eigen hart? Dat bidden, dat roepen, dat zuchten, dat bittere huilen in uw hart, om wat u *deed* en om wie u *was* en *bent* voor God?

Zij zien wie ze zijn, *zij zien* wat ze gedaan hebben, *zij zien* hoe ze gezondigd hebben tegen een goeddoend God.

De Heilige Geest ontdekt hen aan hun zonden, aan hun schuld, aan de vuilheid van hun hart. En een bittere klacht welt op in hun binnenste. En een smartelijke roep klinkt naar omhoog: *Wat zullen we doen* (Handelingen 2:37)?

Ze zien. En ze komen, met smeking en geweent.

Ze komen *familiëgewijs*: de stam van David, de koningsstam, en de stam van Levi, de priesterstam. *Familiëgewijs*, maar tegelijkertijd heel *persoonlijk*. Nathan wordt genoemd, uit de stam van koning David. Simeï wordt genoemd, uit de stam Levi.

Massaal, *familiëgewijs*, en tegelijkertijd heel *persoonlijk*.

Het wordt hier profetisch voorgesteld, als een wonderlijke belofte voor de stad Jeruzalem. Als een belofte die vervuld is met Pinksteren. Als een belofte die ook nog wacht op een nadere, op een laatste vervulling in de dag der dagen (Openbaring 1:7).

Maar deze belofte is ook gegeven als een wonderlijke belofte aan de nieuwtestamentische kerk: *een belofte van klagen en wenen*.

Veel mensen hebben alleen maar oog voor beloften van voorspoed, vreugde, vrede en blijdschap. Maar de eerste belofte van het werk van de Heilige Geest is een belofte van wenen, een belofte van bitterlijk kermen, van heel hard huilen, een belofte van een gebroken hart en van een verslagen geest. In Jeruzalem, in de gemeente, in families, en in harten van mensen in het bijzonder.

Is dat wat *ons* kenmerkt, gemeente?

Als de Heere nu uit de hemel op ons neer ziet, zoals Hij dat doet, ziet Hij dan iets van *dit* in onze gemeente? Dat men bitterlijk kermt, klagelijk zucht in het hart: wij hebben gedaan dat kwaad is in Uw ogen?

Het zal in de toekomst goed met ons gaan, gemeente, als we een gemeente zijn van bittere tranen.

Is dat wat onze *gezinnen* kenmerkt, gemeente?

Het huis van Nathan, het huis van Simeï? Het huis van... Vult u uw eigen familienaam maar in.

Het zal in de toekomst goed met ons gaan, met onze families en gezinnen, als er in onze huizen bittere tranen zijn.

Is dat wat uw *hart* kenmerkt, gemeente?

Tranen, bittere tranen van verdriet en van droefheid naar God?

Het zal in de toekomst persoonlijk goed met u gaan, lieve vrienden, als u in uw hart bittere tranen zijn.

Waarom? Omdat er *dan(!)*, niet daarna, maar *dan*, juist dan als er bittere tranen gehuild worden om zo veel zonden, *dan: Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinigheid* (Zacharia 13:1).

Stromend water voor een stroom van tranen. In het moerbeidal, in het tranendal, is een geopende fontein van water.

Dat zingen we nu eerst, voordat wij verdergaan met ons tweede aandachtspunt, uit Psalm 84, daarvan het derde vers. We zingen Psalm 84:3.

*Welzalig hij, die al zijn kracht
En hulp alleen van U verwacht,
Die kiest de welgebaande wegen;
Steekt hen de hete middagzon
In 't moerbeidal, Gij zijt hun bron,
En stort op hen een milde regen,
Een regen, die hen overdekt,
Verkwikt, en hun tot zegen strekt.*

Het gaat, gemeente, in de preek van vanmorgen over ‘*Gewassen van onreinheid*’. We hebben eerst gelet op *stromende* tranen, nu ons tweede aandachtspunt:

2. Levend water

Jongens en meisjes, als het in de preek gaat over water, dan denk je net als ik ongetwijfeld aan het sacrament van de Heilige Doop. Ook jullie zijn vroeger als kinderen gedoopt. En als er kleine kinderen geboren zijn, dan worden ook zij nog steeds gedoopt.

Waar *denk* jij eigenlijk aan, als je kijkt naar de bediening van de Heilige Doop?

Waar *kijk* jij dan eigenlijk vooral naar?

Je zegt: ‘Naar hoe leuk ze er uitzien, die kleine baby’tjes...’

Ja, dat vind ik ook leuk, maar... gaat het *daarom*?

Je zegt: ‘Ik vind het zo schattig, als ze gaan huilen. Hoe harder hoe mooier...’

Ja, dat vind ik ook wel een beetje, maar... gaat het *daar echt* om?

Nee, zeg je, ik luister echt wel goed in de kerk, daar gaat het natuurlijk *niet* om, het gaat natuurlijk om het *water*.

Precies! Omdat andere mag je best wel een keer glimlachen, maar het gaat bij de Heilige Doop om *het teken van het water*.

En als je aan water denkt, dan denk je aan...? Nou, bijvoorbeeld aan *vieze handen*.

Het kan zijn dat mama, als je thuiskomt van buitenspelen, tegen je zegt: ‘Zo kan je echt niet aan tafel. Met die *vieze* handen! Je moet eerst je handen wassen!’ Als je aan water denkt, dan denk je aan *vieze* handen.

Maar, als je in de kerk, luisterend naar het Woord van de Heere, hoort over water, dan denk je aan...? Niet aan *vieze* handen, maar aan *een vies hart*. Aan een hart dat vies is van zonden tegen de Heere God. Dan denk je aan een zondig hart, aan zo’n hart waar hier in de Bijbel zo om gehuild wordt!

Het water van de Heilige Doop zegt (dat zegt het *teken* dus!): ‘Jongen, meisje, je zondige hart moet gewassen worden. En er *is* water, om je zondige hart te wassen. En de Heere *wil* dat doen. *Graag* zelfs. *Heel* graag!’

Je zegt: ‘Is er wel genoeg water, voor zoveel mensen als dat er in de wereld zijn? In de wereld wonen wel meer dan 6 miljard mensen.’

Ja, er is genoeg water voor iedereen. Maar de meeste mensen *willen* zich niet laten wassen, want de meeste mensen denken, dat ze al schoon *zijn* in hun hart.

Dus, dat kan je je voorstellen(!), het zijn vooral *die* mensen, die zo moeten huilen om hun *vieze* en zondige hart, die nu hun oren zullen spitsen en zullen zeggen: ‘Is er water? Is er ook water voor *mij*? Wil God ook *mijn* zondige hart afgewassen van mijn zonde en schuld, van mijn zondige aard en zondige neigingen?’

Het antwoord op die vraag is: ‘Ja! Er is water! En niet zo’n klein beetje ook: er is een fontein geopend!’

Denk maar aan een grote fontein, bijvoorbeeld op een groot plein of in een groot park. Een fontein, dat is zo’n grote spuit van stromend en bruisend water.

Een fontein geeft helder, *zuiver*, schoon, fris water.

En dat water *stroomt*. Als je je handen erin wast, dan wordt het water daar niet vies van, want het vieze stroomt direct weg, en er komt direct weer nieuw, schoon en fris water voor in de plaats (Openbaring 22:1).

En *iedereen* kan en mag bij dat water komen. Iedereen mag zijn handen in het water doen. Er staat geen hek om een fontein. Een fontein is vrij toegankelijk voor iedereen!

En, het water van een fontein is *ook nooit op*. Het stroomt maar door. Een fontein geeft altijd water.

Als zo'n fontein zou kunnen praten (dat kan hij natuurlijk niet, maar toch), als zo'n fontein zou kunnen praten, dan zou hij zeggen: 'Heb je dorst? Kom dan en drink maar!' Zoals de Heere ook zegt: 'Roep Mij aan in de dag van de benauwdheid, Ik zal u er uithelpen (Psalm 86:7). Ik zal u geven te drinken van het water des levens om niet.'

Je snapt ondertussen, jongens en meisjes, nu het steeds over water gaat, dat dat water in onze tekst (net als op zoveel andere plaatsen in de Bijbel) een bepaalde *betekenis* heeft.

Dat water *wijst ergens heen*.

Het water van de Heilige Doop wijst naar...?

Het water van deze stromende fontein wijst naar...?

Nou, dan moet je nog even goed luisteren naar wat de evangelist, de Bijbelschrijver Johannes schrijft. Ik zei het zojuist al even. Nog een keer. Het is op Golgotha. De Heere Jezus hangt aan het kruis en heeft na diep en zwaar lijden de geest gegeven. En dan loopt er een soldaat naar Hem toe. Johannes schrijft: *Eén der krijgsknechten doorstak Zijn zijde met een speer, en terstond kwam er (spatte er een stroom!) bloed en water uit.*

Een stroom van bloed en water, als een fontein uit zijde van de gestorven Heere Jezus!

Dus, de fontein waar het hier over gaat, en het water *daaruit*, en het water *hieruit*, uit dit doopvont voorin de kerk, dat water wijst naar het bloed van de Heere Jezus Christus.

Met één oog zagen die huilende mensen de *Heere*, als de heilige God, die de zonde niet kan en wil zien. En met datzelfde oog zagen ze *zichzelf* en alles wat ze gedaan hadden tegen de Heere God.

Maar nu, in *diezelfde* tijd (te dien dage!), stuurt de Heere Zelf het andere oog van die mensen op wat anders. De Heere zegt: 'U hebt de Heere Jezus doorstoken! U wilde Hem niet. U haatte Hem. En, terwijl u Hem doorstak, was dit Zijn antwoord...'

En dan, jongens en meisjes, als dan goed kijkt en luistert, dan word je heel stil...

'Terwijl u Hem doorstak, was dit Zijn antwoord, voor u...: Er stroomde bloed en water uit Zijn zij, voor u, *om u* van uw zonden en uw schuld schoon te wassen.'

Ik denk aan wat Jesaja zegt in Jesaja 1 (en als je dat hoort, dan hoor weer iets van de waskracht van dat alles reinigende bloed): *Zondaars, al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol* (Jesaja 1:18).

En dat alles doet de Heere *Zelf*. Dat alles doet de Heere *Zelf* in het hart en leven van mensen die niet willen, die niet meewerken, maar juist tegenwerken.

Een eerste blik, een eerste zien op de Heere Jezus Christus, doet een zondaar wenen, huilen in het hart. Want hij of zij ziet maar een halve waarheid. Hij of zij ziet alleen maar

Gods toorn en wraak tegen de zonde, alleen maar dat God heilig is en de zonden moeten wreken.

Maar die tweede blik op de Heere Jezus Christus, die laat de andere helft van de waarheid zien: Gods liefde voor het verlorene, de liefde van Christus voor vijanden. Dat de Heere Jezus gekomen is om vijanden te redden, om goddelozen te verzoenen en om misdadigers schoon te wassen van al hun zonden en schuld.

Jongelui, wat is de Heere Christus toch bijzonder, toch wonderlijk!

Een eerste blik op Hem verwondt, priemt diep in een hard en zondig hart.

Maar de tweede blik op Hem geneest en heelt de gebrokenen van hart.

Ik moet denken aan wat Bunyan schrijft over *christen*, in zijn bekende boek de *Christenreis*. Christen is huilend stad Verderf ontvlucht (zijn ene oog is open).

En dan staat er dit:

Zo spoedde hij zich voort, tot hij aan een wat hoger gelegen plaats kwam, waarop een Kruis stond; wat lager lag een grafstede. Ik zag dat zodra christen aan het kruis kwam, het pak (van zijn zonden) van zijn schouders gleed en naar beneden rolde, tot het aan de mond van het graf kwam; daar viel het in en ik zag het niet meer.

Nu werd christen (zijn tweede oog wordt geopend) zéér vrolijk en uitermate verheugd, en met een blijmoedig hart jubelde hij: Hij heeft mij vrede gegeven door Zijn lijden en het leven door Zijn dood.

Hierna stond hij enige tijd stil, om te zien en zich te verwonderen (...). Zo staande, aanschouwende en (en dan verwijst Bunyan naar Zacharia 12:10) en wenende, zag hij drie blinkende personen tot hem komen, die hem groetten met deze woorden:

Vrede zij u.

De eerste zei tot hem: Uw zonden zijn u vergeven (Markus 9:2).

De tweede trok hem zijn oude, vuile kleren uit en bekleedde hem met andere klederen (Zacharia 4:4, 5).

De derde zette een merk op zijn voorhoofd en gaf hem een rol, waaraan een zegel hing (Efeze 1:13), die hij tijdens zijn loop moest inzien en daarna overgeven aan de Hemelpoort.

Gemeente, dit hebt u nodig, dit hebben wij nodig.

Ouders, dit hebben wij nodig, dit hebben onze kinderen nodig.

De persoonlijke kennis van deze twee aspecten van Gods werk. Het een kan en gaat niet zonder het ander. In het Koninkrijk van God wordt altijd geklaagd en altijd gezongen.

Want Christus verwondt en heelt.

Eenmaal, maar ook steeds weer opnieuw. In onze catechismus staat juist in het hoofdstuk van de dankbaarheid(!) *dat we onze zondige aard hoe langer hoe meer leren kennen.*

Opwas in de genade, vooruitgang op de weg van de genade betekent ook dieper kijken in eigen zonden en verlorenheid. Het betekent dieper en hartelijker klagen, omdat ik zo gezondigd heb, en zo blijf zondigen tegen een goeddoend en genadig God.

En het betekent tegelijkertijd meer en meer *met vreugde water mogen scheppen uit de fonteynen des heils* (Jesaja 12:3).

Want wat heb ik Hem schandelijk behandeld. En wat behandelt Hij mij goedertieren, genadig en goed.

Jongens en meisjes, wat betekent het dat je gedoopt bent?

Ik zei het al eerder: dat je hart zondig en vuil is. En dat er water is, genoeg (als van een fontein) om je hart schoon te wassen van zonden. En dat water dat wijst naar het bloed van de Heere Jezus Christus. Door Zijn werk (door Zijn gehoorzaam zijn, door Zijn lijden en sterven en door Zijn opstaan uit de dood), door Zijn werk kan en wil de Heere je een nieuw hart geven.

En de Heere zegt erbij, en Hij herhaalt het steeds weer als je kijkt naar het water van de Heilige Doop: ‘Kijk! Zo doe ik dat. Ik wil je hart echt heel graag schoon wassen! Kom met je vuile hart naar Mij toe. Kom!’

Gemeente, dat is het hardste woord van het Evangelie: ‘Kom!’
Kom, laat uw zonden afwassen en laat u met God verzoenen.

Bent *u* vol van zonde, van slechtheid, van onreinheid en vuilheid?

Hier is een fontein geopend *voor u*!

Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden (1 Johannes 1:7).

Zie op een gekruisigde Christus en *ween*! Huil om uw zonden.

Zie op een gekruisigde Christus en *wees getroost*! Er is verzoening bij God, voor al uw misdaden, om Hem!

Kinderen van God, er is een fontein geopend tegen de zonde en tegen de onreinheid. Ook tegen de onreinheid van blijvende zonden. Ook na ontvangen genade.

Er is maar één plaats om naartoe te gaan, met *tranen* die bitterder proeven dan ze ooit in het verleden geproefd hebben. Met tranen, *en* met verlangen. Er is maar één plaats om naartoe te gaan: laat ons toegaan tot de troon der genade, tot de fontein des levens, tot Christus. Steeds weer en blijvend vragend om verlossing van zonden en vernieuwing van hart en leven. *Hij (kan) volkomen Zaligmaker degenen, die door Hem tot God gaan* (Hebreeën 7:25).

Gemeente, er is water genoeg om uw zonden te wassen.

Er zijn *stromen* van water. Denkt u maar aan wat Jesaja zegt: *Alsdan zal de kreupele springen als een hert, en de tong des stommen zal juichen; want in de woestijn zullen wateren uitbarsten, en beken in de wildernis* (Jesaja 35:6).

Er is een *fontein* van water, want (zo zegt onze tekst): *Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinigheid* (Zacharia 13:1).

Er zijn *rivieren* van water, want God zegt door de mond van Jesaja: *Ik zal rivieren op de hoge plaatsen openen, en fonteinen in het midden der valleien; Ik zal de woestijn tot een waterpoel zetten, en het dorre land tot watertochten* (Jesaja 41:18).

Ja, er is een *zee* van water, want zo schrijft de profeet Micha: *Wie is een God gelijk U, Die de ongerechtigheid vergeeft, en de overtreding van het overblijfsel Zijner erfenis voorbijgaat? Hij houdt Zijn toorn niet in eeuwigheid; want Hij heeft lust aan goedertierenheid* (Micha 7:18).

Neem dan, drink dan, met vreugde, o bedroefde zondaars, water, uit de fontein des levens, om niet!

Of houdt u nog steeds uzelf overeind?

Hoe moet het toch verder *met u*? Met *u* die geen bittere tranen kent?

Kunt u *leven* zonder het water uit deze fontein, zonder het bloed van Christus?

Kunt u *sterven* zonder Hem?

Hoe komt u toch ooit tot vrede met God en tot rust in uw ziel zonder Christus?

O, kon ik u toch overtuigen van de absolute noodzaak van Hem! Uw ziel moet gewassen worden in het bloed van het Lam!

Nog wordt u persoonlijk genodigd: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke* (Johannes 7:37). Nu is het nog de welaangename tijd, de dag zaligheid. Straks is het misschien te laat.

Hier geen tranen, betekent straks tranen.

Hier geen rouw, betekent straks rouw.

Want, zo schrijft de apostel Johannes: *Ziet, Hij* (deze doorstoken Zaligmaker) *komt met de wolken en alle oog zal Hem zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over Hem rouw bedrijven* (Openbaring 1:7).

Geliefde gemeente, laat u toch daarom vandaag nog, door het bloed van het Lam, met God verzoenen!

Amen.

Slotzang Psalm 36:3

Bij U, HEER, is de levensbron;

Uw licht doet, klaarder dan de zon,

Ons 't heuglijk licht aanschouwen.

Wees, die U kennen, mild en goed,

En toon d' oprechten van gemoed

Uw recht, waar z' op vertrouwen.

Dat mij nooit trotse voet vertrapp',

Noch boze hand in ballingschap

Ellendig om doe zwerven.

Daar zijn de werkers van het kwaad

Gevallen in een jammerstaat,

Waarin zij hulp'loos sterven.